

CƠN GIÔNG HOÀNG NGỌC THU

Nàng cúi mình qua bệ cửa sổ. Buổi chiều xuống nhanh trên thành phố với những thung lũng trải dài và bờ biển quanh năm rợp những cánh chim. Nàng đưa tay giữ lấy mái tóc xõa tung, hướng mắt về cuối khu vườn. Từng cơn gió ào ạt thổi tung những chiếc lá khô xoáy tròn trên lối đi. Những cọng cỏ ngã rạp quanh bồn hoa héo úa và nàng bồn chồn dõi mắt đến cuối con đường vào nhà, ngóng đợi bóng chàng. “Sao giờ này anh vẫn chưa đến?”, nàng tự hỏi mình hàng chục lần và cùng với những tia chớp sáng loè và tiếng sấm rền vang, tim nàng thổn thức trong nỗi chờ mong. “Anh phải đến lúc này”, nàng thì thầm với chính mình, “anh phải đến, nếu không mình chết mất”.

Nàng nóng lòng vò nát chiếc lá trong tay, cổ nén tiếng thổn thức đang dâng lên từ lồng ngực. Bên ngoài khung cửa, trời bắt đầu đổ mưa. Từng hạt, từng hạt mưa lớn vỡ tung trên lối đi lát đá. Những đốm tròn thẫm màu ngày một dày đặc rồi nhoe đi như những giọt nước-mắt-nước-mưa trên má nàng. Đâu đó từ hướng cuối hành lang, nàng nghe thấy tiếng cửa sập và tiếng gió quất vào những ô cửa kính như muôn vạn nắm tay bé xíu đang đập dồn xin vào.

Nàng tựa mình vào khung cửa sổ, nín lấy tấm rèm ướt đẫm nước mưa. Những dòng nước mưa đổ nghiêng tới tấp vào phòng như thể dội vào từ một vòi sen khổng lồ. Nàng vẫn để ngỏ cửa sổ mặc dù đất trời đang mù mịt trong cơn giông. Nàng vẫn hy vọng anh sẽ tìm đến và mong chờ giây phút nhìn thấy bóng anh qua làn mưa mù tối. Một làn chớp sáng rực cắt ngang bầu trời. Nàng trông thấy những thân cây oằn mình dưới cơn lốc và những cành hoa gãy nát bên lối đi. Nàng bám chặt vào tấm rèm như thể đó là điểm tựa duy nhất và cuối cùng của mình, như thể nó gắn liền với niềm hy vọng ngày một lụi tàn rằng anh sẽ đến kịp trước khi cơn giông chấm dứt.

Nàng nhắm mắt, áp mặt vào tấm rèm cũ kỹ, ướt sũng và rung mình theo mỗi đợt sấm rền vang. Thân thể trong suốt của nàng lẫn vào làn mưa và lay lắt theo từng cơn gió quất vào tấm rèm. Nàng tự hỏi không biết anh đang ở đâu lúc này và với bóng tối đang buông dần xuống căn phòng, anh có thể nhận ra nàng không nữa cuối cùng anh đến được. Thời gian như ngừng trôi trong khi cơn giông vẫn ào ạt, ầm vang bên ngoài. Nàng nhắm mắt, cảm thấy thân thể bồng bềnh như đang được cuốn theo làn mưa đi đến những nơi xa xôi. Tim nàng thắt lại với nỗi khắc khoải đợi chờ và niềm hy vọng mãnh liệt rằng anh sẽ đến được trước khi cơn giông chấm dứt. Cùng với những tia chớp sáng loè và hàng loạt sấm rung chuyển không gian, ký ức đưa nàng quay về những lần gặp gỡ và những cơn giông trong quá khứ.

*

Lần đầu tiên họ gặp nhau trong một cơn giông vào một buổi chiều cuối hạ. Trong cỏi hỗn độn, mù mịt của cơn mưa, họ tình cờ va vào nhau và trước khi kịp nhận ra, họ đã tan vào nhau, trong suốt, tinh khôi như những hạt mưa đang tung toé, nhảy nhót dưới chân và trên thân thể họ. Sau phút ngỡ ngàng, dưới làn chớp sáng loè và tiếng sấm rền vang, cả hai cùng nhận ra họ đã yêu nhau như thể họ đã từng có nhau qua hàng thế kỷ.

Anh cúi xuống, dịu dàng hôn lên trán nàng.

“Lần thứ nhất”, anh thì thầm.

“Anh bảo sao?”, nàng ngạc nhiên ngược mắt hỏi.

“Lần thứ nhất”, anh mỉm cười nhắc lại.

Những giọt mưa rơi tí tách lên những vũng nước dưới chân họ. Nàng có cảm giác như thể chúng là hàng trăm đứa trẻ đang nô đùa quanh mình. Nàng vẫn ngược mắt đợi chờ. Anh nheo mắt cười, đôi mắt lấp lánh như những hạt mưa lăn trên cửa kính phản chiếu ánh mặt trời.

“Mẹ anh bảo nếu anh có thể tan vào cùng một người (và chỉ một người) hai mươi lần trong một thế kỷ mỗi khi có cơn giông, cả anh lẫn người ấy đều trở lại thành người thật”.

“Thế ư?”, nàng phá lên cười, giọng trong trẻo như tiếng trẻ thơ.

“Thật đấy”, anh áp tay nàng vào ngực, “nhờ thế bố mẹ anh mới có được anh trước khi họ tan đi lần nữa”.

Nàng mỉm cười, áp mặt vào ngực anh. Những hạt mưa rơi đều quanh họ và nàng nhận ra anh cũng nén hơi thở, tận hưởng cảm giác bình yên tuyệt vời khi họ vẫn còn tan ra trong nhau. Họ cùng hiểu, chỉ một hơi thở, một cử động nhẹ cũng đủ làm họ trượt khỏi nhau và điều này thật quý giá để làm vượt mặt.

Khi cơn mưa tan, cử động của những người bên ngoài xô đẩy khiến họ trượt khỏi nhau, nhưng không cần hứa hẹn, họ đều tự hiểu rằng từ đây, họ sẽ phải tìm gặp nhau mỗi khi có cơn giông đến. Trước khi họ bị xe cộ qua lại và trăm, nghìn cơn người vội vã ngược xuôi cuốn đi về những ngã đường khác nhau, họ chỉ kịp trao đổi với nhau điểm gặp gỡ mỗi khi có cơn giông.

“Căn nhà hoang ở cuối con đường”, anh gọi với theo trước khi bị chiếc tàu điện lôi đi vào giữa dòng xe đầy nhện.

*

Từ lần gặp gỡ ấy, họ tìm mọi cách để đến với nhau mỗi khi có cơn giông. Những trưa hè oi nồng rả rích tiếng ve rồi cơn giông đột ngột đổ về, ào ạt, mãnh liệt như đôi môi anh. Họ đã tan vào nhau trong suốt những cơn giông, đắm đuối, nín lặng và toàn vẹn. Ký ức đưa nàng trở về những lần gặp gỡ, những giây phút nhiệm mầu, những biến động chỉ xảy ra trong khoảnh khắc nhưng đã được ghi khắc mãi trong tâm hồn của họ.

*

Nàng nhớ có lần họ đưa nhau đến bên bờ biển lúc sập tối khi cơn giông vừa đến. Trong cơn bão bùng với tiếng gầm thét của cả biển và trời, khi bốn bề mù mịt không còn phân biệt được đâu là đất đâu là nước, họ bám lấy nhau dưới tàn một cây thông đại thụ, oằn mình chống chọi với những cơn gió quật. Trong bóng tối phủ dày quanh người, môi họ tìm nhau rồi tan ra trong nhau và họ cảm thấy như thể cả hai cùng tan vào đất trời đang hoà quyện vào nhau trong cơn mưa.

Thời gian như ngừng trôi trong khi giông tố vẫn âm vang đất trời và họ mãi tan ra trong nhau trong mê đắm, nín lặng. Thảng hoặc, chỉ có những ánh chớp cắt ngang bầu trời và những cơn sóng bạc đầu mang đến chút ánh sáng trong giây lát rồi tắt ngấm, trả họ về lại với bóng tối dày đặc bao phủ quanh người. Đến khi cơn giông trôi qua, hàng nhiều giờ sau, họ vẫn còn nán lại nơi ấy. Họ lặng đi bên nhau, lắng nghe tiếng sóng vỗ và ngắm nhìn vầng trăng vừa lên mờ mờ sau làn mây xám trĩu nặng vắt ngang bầu trời.

Nhưng không phải bao giờ họ cũng tìm đến nhau kịp. Nàng nhớ những lần nàng vật vã đợi chờ, những trắc trở trên đường đến nơi hò hẹn thường là mối cản trở chính. Với thân thể mỏng manh,

trong suốt, họ thường bị xô đẩy, cuốn đi về những hướng khác với nơi cần tìm đến. Đặc biệt vào lúc trời đổ mưa, hàng trăm, hàng nghìn con người hối hả ngược xuôi không hề hay biết đến sự hiện hữu của những người-trong-suốt thường vô tình gây khó khăn cho họ. Những lúc như thế, họ chỉ có thể khổ sở nhìn nhau lúc tìm đến sau khi cơn mưa đã tạnh từ lâu.

Để đền bù cho nỗi khổ ấy, họ thường tan vào nhau thật lâu và quần quýt mãi bên nhau nhiều ngày, có khi nhiều tháng. Họ đưa nhau đi khắp nơi, cùng nhau trôi giạt đến những chốn chưa từng đi qua hay rong chơi ở những nơi hẻo lánh. Cuộc tình của họ tiến triển theo những cơn giông và khi mùa mưa qua, họ tìm đến những vùng đất mới nơi những cơn giông ngự trị. Họ bền bỉ đợi chờ, lần đếm, từng lần một, cho đến khi cái đích hai mươi lần tan vào nhau đạt được.

*

Mười chín lần trong sáu mươi bảy năm qua, họ đã đạt được điều mong ước. Trong những thập niên đầu, họ còn thích bay nhảy, thích tìm tòi đó đây và thường bị vuột những cơn giông vì họ đang ở những nơi cách xa nhau. Vì thế, họ đã trải qua gần nửa thế kỷ mà vẫn chưa hoàn thành đến một nửa số lần đòi hỏi.

Cho đến một lần họ tình cờ gặp phải cơn giông trên đỉnh núi Alps. Vẫn còn như trẻ thơ, họ háo hức đón chờ giây phút cơn mưa trút xuống và cảm giác bông bênh, ấm áp khi họ tan ra trong nhau dưới cơn mưa. Họ đâu ngờ rằng những cơn giông nơi này là tử thần của những kẻ trôi giạt, và đi cùng với những tiếng sấm rền vang là tiếng ầm ầm của những tảng băng vỡ lẫn xuống vực sâu. Khi cơn giông trút xuống đỉnh núi những làn mưa như những làn dao cắt vào da thịt và những tảng tuyết đột ngột sụp lở dưới chân, họ hốt hoảng bầu vúi lấy nhau, cuống cuồng níu kéo nhau tìm đến nơi trú ngụ an toàn.

Trong suốt đời nàng, chưa bao giờ nàng đã phải trải qua những giây phút hãi hùng đến thế. Trên sườn núi trơ trụi, họ không thể bám vúi hay nương tựa vào một vật thể nào để trú ẩn chờ qua cơn bão. Thân thể trong suốt, mỏng manh của họ liên tiếp bị tung lên rồi tàn nhận ném xuống những tảng băng và bằng cả sức lực của mình, họ cố ghì lấy nhau để không bị chia cắt. Trong cơn gió như những cánh tay khổng lồ quét trụi mọi vật trên lối đi của chúng, họ bị cuốn theo hàng trăm những khối tuyết và những mảnh băng vỡ đến bên bờ vực.

Một làn chớp sáng rực bổ xuống cạnh họ và trong chớp mắt, những tảng băng dưới chân và quanh họ sụp vỡ. Tiếng thét của nàng bị át đi bởi tiếng ầm ầm của những khối băng va vào nhau, và trước khi họ kịp làm bất cứ một cử động nào, mồm băng họ đang đứng sạt xuống và nàng chơi vơi thấy mình đang lơ lửng trên vực thẳm. Tiếng thét của nàng tắt nghẹn trong nỗi kinh hoàng và bằng cả sức lực lẫn can đảm, anh đã dần dần kéo nàng lên trên và ra khỏi mồm băng vỡ.

Chưa kịp hoàn hồn, họ đã lập cập lần theo bờ vực vào sâu bên trong mồm núi tìm nơi trú ẩn. Chốc chốc, những tiếng sấm rền vang dội xuống triền núi và ngay sau đấy, những khối tuyết khổng lồ trút xuống quanh họ. Có lần, họ suýt bị chôn vùi dưới một khối tuyết phủ chụp lên người và cả hai cuống cuồng vùng vẫy cho đến khi thoát được núi tuyết tràn ngập, mịt mù. Đến khi họ lập cập đưa tay níu lấy được nhau, nàng lấy bảy tám lấy anh và tự hứa sẽ chẳng bao giờ mạo hiểm đến những nơi đầy trắc trở như thế nữa.

Từ sau những biến cố của cơn bão tuyết trên đỉnh núi Alps và những hiểm nguy mở ra trước mặt nhắc nhở họ nguy cơ mất nhau vĩnh viễn, họ đã cùng thâm hiểu rằng từ đây, họ sẽ thôi không trôi giạt riêng lẻ đến những nơi quá xa để có thể tìm gặp nhau mỗi khi có cơn giông đến. Lần thứ mười chín tan ra trong nhau, họ cùng hiểu rằng mục tiêu đã cận kề và nàng nhủ thầm sẽ không rời khỏi khu phố này để được cùng anh đón cơn giông cuối cùng và trở thành người trong một ngày gần đến.

Lần ấy chỉ mới cách đây một tuần.

*

Bóng tối buông xuống căn phòng và những vệt sáng từ đâu đó bên ngoài thỉnh thoảng lọt vào bên trong khung cửa chớp chòn nhảy múa tạo nên một khung cảnh kỳ ảo. Nàng vẫn còn mãi đắm mình vào những lần gặp trong quá khứ, tiếng mưa đều đều như ru nàng vào thế giới của kỷ niệm và những nơi chốn xa xôi. Nàng như quên đi cả thời gian lẫn không gian quanh mình, giác quan của nàng như ngủ vùi và vì thế, nàng không hay biết cánh cửa nơi cuối phòng đã mở ra rồi nhẹ nhàng đóng lại. Anh đi đến bên nàng, dịu dàng ôm nàng vào lòng.

“Chào em”, anh thì thầm.

“Chào anh”, nàng mỉm cười ngọt ngào, môi hé mở đợi chờ.

Họ tan ra trong nhau khi tiếng gió gầm rú tắt dần bên ngoài, chỉ còn tiếng mưa rơi đều đều êm êm trên mái.

*

Khi hơi thở họ chậm dần và căn phòng hừng sáng đôi chút sau làn mưa, nàng dần cảm thấy cái lạnh thấm vào thân thể và cánh tay anh trĩu nặng trên vai. Khi nàng ngược mắt nhìn lên, tìm nàng như dừng lại trong khoảnh khắc khi trông thấy tấm vai rộng và mái đầu anh che khuất khung cửa sau lưng. Cánh tay anh ghì chặt vai nàng, mắt họ tìm nhau và cùng đọc được niềm vui khôn xiết trong nhau: điều kỳ diệu đã xảy ra, họ đã trở thành người giữa cơn giông và cùng với năm tháng mờ ra trước mặt, họ thôi không còn phải vật vã, bất lực đợi chờ trong hai thân thể mỏng manh, trong suốt. Rồi như hai con người thật sự bên nhau, họ mãi mê, cuồng nhiệt vuốt ve nhau, đắm đuối tận hưởng hơi ấm trên da thịt nhau để đền bù cho những năm tháng trắc trở, gian nan trong quá khứ.

Khi cơn mưa ngọt dần và những ánh dương cuối cùng le lói cuối chân trời chiếu vào căn phòng, anh kéo tay nàng, mắt sáng lên tinh nghịch.

“Ra đây em”.

Nàng ngạc nhiên ngược mắt nhìn anh nhưng anh chỉ mỉm cười kéo nàng ra vườn.

Họ bước xuống bậc thềm lấp loáng nước mưa. Không gian mát rượi, trong lành và nàng hiểu ra được điều anh muốn cho nàng thấy: anh muốn cùng nàng tận hưởng những điều kỳ diệu khi được làm người, được thật sự cảm thấy đất trời, vạn vật và được sống như họ chưa từng được sống trước đây. Họ dang tay, ngược mặt đón lấy làn mưa ướt mịn, say sưa hít căng buồng phổi không khí tươi mát, thoang thoảng mùi gỗ thông và ghì lấy nhau cười vang sung sướng. Thân thể họ ướt đẫm nước mưa, tóc nàng bết vào gáy, phủ lên ngực nàng và nàng cảm thấy, như thể lần đầu trong đời, những giọt nước âm ẩm lăn trên má.

Rồi anh dừng lại, âu yếm ôm lấy khuôn mặt nàng trong tay. Họ đắm đuối hôn nhau trong khi ánh sáng cuối cùng dần tắt. Xung quanh họ, đất trời như tan vào trong cơn mưa.

Adelaide 6/5/2005